



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: V. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra  
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2024, č. j. OAM-173/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu, doručenou 4. 7. 2024, proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

## II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce směřoval **první žalobní námitku** proti podkladům pro vydání rozhodnutí, namítal jejich obecnost, navíc dle jeho tvrzení neobsahují žádnou informaci o Gruzii zpracovanou nezávislými orgány. K tomu podotkl, že z podkladů nevyplývá míra ochrany a možné pomoci osob u státních orgánů, naopak je patrné, že dostupnost ochrany je dostupná spíše ze strany médií, neziskových organizací či Kanceláře veřejného ochránce práv. Dále k této námitce ještě dodal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 10 odst. 3 písm. b) tzv. Procedurální směrnice, jelikož podklady pro napadené rozhodnutí nebyly dostatečně přesné a aktuální.
5. V **druhé žalobní námitce** žalobce namítal, že žalovaný nevycházel z jím podané výpovědi, přestože neuvedl, že by poskytnutým informacím nevěřil, ani žalobci nekladal další otázky. Navíc žalovaný pochybil, když nekladal důraz na skutečnost, že žalobci vyhrožovala osoba, která spadá pod bezpečnostní složky, ale naopak na str. 4 napadeného rozhodnutí hovoří o soukromé osobě. Žalovaný tedy nesprávně vyhodnotil původce pronásledování. Dále žalobce dodal, že se nemohl obrátit na policii s žádostí o pomoc kvůli konkrétním problémům provázanosti mezi policií a osobou, která mu vyhrožovala.
6. V **poslední (třetí) žalobní námitce** žalobce uvedl, že žalovaný zcela pominul přičitatelné politické důvody vyhrožování. Žalobce sdělil, že důvodem vyhrožování byl spor ohledně jeho vstupu do politické strany, přičemž vyhrožující osoba mohla usoudit, že kvůli jiným politickým názorům nemá žalobce o vstup do strany zájem. K tomu dodal, že tedy není vyloučeno udělení azylu z důvodu strachu z pronásledování z politických důvodů, aniž by osoba kdykoliv byla politicky aktivní. K uvedenému odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 15/2020-84.

## III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný předně odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu a zejména na výpovědi, které žalobce učinil v průběhu správního řízení.
8. Dále sdělil, že veškeré informace shromážděné správním orgánem, které byly použity jako podklady pro rozhodnutí, jsou součástí spisového materiálu, přičemž žalobci, který ve své žalobě nyní zpochybňuje dostatečnost shromážděných podkladů, byla v souladu s ustanovením § 36 správního řádu dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a ani nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení

mezinárodní ochrany.

9. Uvedl, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že měl mít ve vlasti potíže s mužem z bezpečnostních složek. Tento chtěl po žalobci agitační činnost za politickou stranu Gruzínský sen a následně jej pod nátlakem donutil podepsat dokumenty, kterými se vzdal svého obchodu. Přišel za ním spolu se svými spolupracovníky z bezpečnostních složek, verbálně na něj útočil a křičel na něj, že již nesmí provozovat svůj obchod. Žalobce dokumenty následně podepsal, ale vyhrožování mělo pokračovat. Žalobce proto odcestoval do Polska, kde jej ovšem navštívili muži, kteří s osobou z bezpečnostních složek spolupracovali, na základě čehož poté žalobce následně vycestoval do České republiky.
10. Žalovaný poukázal na některé okolnosti z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení (viz tvrzení žalobce o tom, jak ho soukromé osoby, jichž se obává a které ve svých výpovědích zmiňoval, sice nikdy nenavštívily doma v Gruzii, ale po opuštění domovské země jej údajně navštívily v Polsku, tedy v zemi, kde neznaly žalobcovo přechodné bydliště), které vyhodnotil jakožto účelové se snahou dodat azylovému příběhu na významnosti a citovém zabarvení.
11. K tvrzení žalobce o nemožnosti nalézt v zemi původu účinnou a efektivní ochranu před popsáním jednáním uvedených osob, žalovaný sdělil, že v případě, že žalobce považoval chování těchto osob za protiprávní, měl možnost se vůči němu ohradit a vyhledat příslušnou pomoc, a to i v případě, že by se vyhrožování a nepřípustného chování pokoušela osoba z bezpečnostních složek, jak v průběhu správního řízení žalobce uváděl. Žalobce však tak neučinil. K tomu žalovaný odkázal na shromážděné informace. Dodal, že je pravdou, že za určitých okolností může být i negativní chování soukromých osob přičteno k tíži státu – to však jenom ale tehdy, pokud stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu ochranu před takovým jednáním. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Žalobce tyto prostředky dle názoru žalovaného nevyčerpal. Žalovaný tak své vyjádření k žalobě uzavřel s tím, že subsidiární povaha udělované doplňkové ochrany vylučuje takovéto rezignování na nalezení účinné pomoci prvotně u státních orgánů země původu, jakého jsme svědky v případě žalobce, který namísto toho, aby hledal prvotně ochranu u státních orgánů země svého původu, si zvolil tak radikální řešení své osobní situace v zemi původu, jakým je opuštění Gruzie a podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice.
12. Žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož ta není schopna prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí.

#### IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení (žalobci doručeno dne 17. 7. 2024) nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 5. 2. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 8. 2. 2024 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména a narodil se ve městě Rustavi na území Gruzie, je gruzínské národnosti a vyznává pravoslavné křesťanství. Nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem politické strany, je svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval přes Polsko, kam odletěl z Gruzie dne 11. 11. 2023, koncem prosince 2023 odjel autem do České republiky. Je zdravý, neužívá žádné léky. K důvodům, které vedly k podání jeho žádosti, sdělil, že mu v Gruzii vyhrožují. Žalobce předložil platný cestovní doklad osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost.
15. Dne 8. 2. 2024 byl se žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka gruzínského jazyka. Při něm sdělil, že ve své vlasti měl pronajatý obchod s barvami, sanitou a autodíly. Nebylo jeho rozhodnutím vycestovat, ale měl problémy a byl nucen z Gruzie odjet. Vzali mu byznys a vyhrožovali, že má odjet ze země, jinak ho uvězní. Vyhrožovali mu zabitím. Vyhrožoval mu pán, který pracuje v bezpečnostních službách. Vyhrožoval mu z politických důvodů, jelikož žalobce není politicky aktivní, ani není členem žádné politické strany. Za použití násilí ho donutil podepsat nějaké dokumenty. Náhodně při návštěvě policejní stanice z nesouvisejícího důvodu tam viděl onoho muže, že pracuje u bezpečnostních složek. Následně navštívil advokáta, aby zjistil, co se děje, ten mu slíbil, že situaci vyřeší a dá mu vědět. Uvedená situace se odehrála v září 2023, obsah podepsaného dokumentu nezná, nečetl ho. Následně zjistil, že člověk z bezpečnostních složek přepsal obchod na účetního a on tak přišel o svůj byznys. Žalobce poté odcestoval do Polska, kam mu volal advokát, že ví, kdo to všechno dělá, ale pak dostal mrtvici. Když byl žalobce v Polsku, tak ho navštívili muži, kteří mu řekli, že jsou od toho člověka z bezpečnostních složek. Neví, proč ten člověk chtěl, aby žalobce vycestoval ze země, ale vyhrožoval mu vězněním a zabitím. Myslí si, že ho v Polsku vyhledali kvůli tomu, že si před odletem z Gruzie najal právníka. Byl tedy nucen vycestovat i z Polska. Problémy s vycestováním neměl. Na jinou policejní stanici se nepokoušel obrátit, jelikož ten člověk je pracovník bezpečnostních služeb a řekl mu, že to nesmí nikomu říct, jinak to bude ještě horší. Báł se, že kdyby šel na jinou policejní stanici, tak by ho hned odvezli do vězení, jelikož tím mu ten člověk vyhrožoval. Přímo u něho doma nikdy nebyl, vyhrožoval mu telefonicky a pak v Polsku jeho lidé. V současné době mu vyhrožuje nepřímou, ve vlasti se na něj vylučuje v autodílně, kam žalobce posílal auta k opravě. Žalobce je v kontaktu s rodiči, ale neřekl jim, že je v České republice, jeho rodiče problémy nemají, nikdo jim nevyhrožuje. Dále žalobce uvedl, že neměl ve vlasti problémy s policií nebo státními orgány, na území České republiky nemá rodinné příslušníky a doufá, že jakmile se situace uklidní nebo toho člověka propustí z funkce, bude se moci vrátit do vlasti.
16. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, a to Informace OAMP – Gruzie: Policie, Ochrana proti soukromým osobám, korupce a místní vlivy, Přítomnost policie v okolí administrativní hranice s Jižní Osetií, ze dne 14. 4. 2023 (dále pouze „Informace OAMP – Gruzie: Policie“); Informace OAMP – Gruzie: Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 8. 9. 2023; Informace OAMP – Gruzie: Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, říjen 2023, ze dne 3. 10. 2023.
17. Dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“),

se žalobce vzdal práva na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pouze dodal, že užívá již tři měsíce léky a v důsledku toho mu nepracuje hlava.

18. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
19. Na úvod zdejší soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).
20. Před samotným vypořádáním žalobních námitek považuje krajský soud za vhodné ještě uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž v tomto případě žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen zcela v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl, že: „*smyslem uvedení žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej*“.
21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*“. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: „*a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv*

*a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*

24. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo v úvahu, protože žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani není členem politické strany. Žalobce sám uvedl, že neměl ve vlasti problémy s policií nebo státními orgány.
25. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
26. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
27. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Žalobce ve správním řízení pouze sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou výhrůžky ze strany muže z bezpečnostních složek. Tento muž po žalobci chtěl agitační činnost za politickou stranu Gruzínský sen a následně jej obviňoval ze sympatizování se stranou Sjednocené národní hnutí. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného stran dané problematiky, neboť žalobcem uváděné skutečnosti opravdu nemohou být bez dalšího důvodem, pro který by mohl při návratu do vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (viz shora).
28. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám neuvedl nikoho, kdo by mohl být

za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný a bezdětný.

29. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.
30. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 4 až 5 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že se cítí zdravý a neužívá žádné léky. Následně 24. 5. 2024 sice do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany sdělil, že léky užívá, ale své zdravotní obtíže nijak blíže nespecifikoval a ani je nenamítal v žalobě. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byl zvlášť těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu.
31. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu tedy nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
32. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
33. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
35. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný nedospěl k

závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu (v podrobnostech viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí).

36. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
37. K **prvé žalobní námitce**, že podklady napadeného rozhodnutí jsou obecné, navíc neobsahují žádnou informaci o Gruzii zpracovanou nezávislými orgány, soud konstatuje, že považuje informace k posouzení jeho případu za dostačující, ale pokud žalobce disponoval nějakými přesnějšími a nezávislejšími podklady, měl možnost je předložit nejen v průběhu správního řízení, ale případně i v řízení před krajským soudem, což neučinil. Žalobce podotkl, že z podkladů nevyplývá míra ochrany a možné pomoci osob u státních orgánů, naopak je patrné, že dostupnost ochrany je dostupná spíše ze strany médií, neziskových organizací či Kanceláře veřejného ochránce práv. K tomu soud sděluje, že z Informace OAMP – Gruzie: Policie vyplývá, že média a neziskové organizace se skutečně podílí na podpoře policejní práce, ovšem především v oblasti nových druhů kriminality (kyberkriminality, gender a další, více viz uvedená Informace str. 3). Nelze bez dalšího hodnotit, že by státní orgány nekonalý svou práci, navíc podpora médií či neziskových organizací nevylučuje efektivitu policejní činnosti. Příklad žalobce se řadí spíše pod klasický druh kriminality, jehož řešení dle uvedené Informace nepředstavuje v Gruzii pro policii problém.
38. K **druhé žalobní námitce**, podle níž žalovaný nevycházel z žalobcem podané výpovědi, soud uvádí, že žalovaný vzal žalobcovu výpověď v potaz (viz str. 6 napadeného rozhodnutí), nicméně vyhodnotil, že měl žalobce vyhledat příslušnou pomoc, což neudělal a ani se o to nepokusil. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce nevyužil v zemi původu všech možností ochrany.
39. Dále žalobce dodal, že žalovaný pochybil, když nekladl důraz na skutečnost, že žalobci vyhrožovala osoba, která spadá pod bezpečnostní složky, ale naopak na str. 4 napadeného rozhodnutí hovoří o soukromé osobě. Žalovaný tedy nesprávně vyhodnotil původce pronásledování. Dále dodal, že se nemohl obrátit na policii s žádostí o pomoc kvůli konkrétním problémům provázanosti mezi policií a osobou, která mu vyhrožovala. K tomu soud sděluje, že o soukromé osobě žalovaný píše pouze v citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu, dále v napadeném rozhodnutí již výslovně zmiňuje, že se jednalo o osobu z bezpečnostních složek. Zdejší soud tedy neshledal, že by žalovaný nesprávně vyhodnotil osobu, která žalobci vyhrožovala. Nutno zdůraznit, že sám žalobce při pohovoru potvrdil, že nebyl trestně stíhán, odsouzen a ani jiné problémy s policií neuvedl, proto soud neshledává odůvodněnou jeho obavu z policie, pokud by se na ni obrátil s žádostí o pomoc.
40. Ke **třetí žalobní námitce** žalobce, že žalovaný zcela pominul přičitatelné politické důvody vyhrožování, soud sděluje, že sám žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní ani nebyl členem politické strany. Z jeho výpovědi podané dne 8. 2. 2024 vyplynulo, že žalobce nezná obsah dokumentu, který podepsal, nicméně po podpisu dokumentu došlo k přepisu jeho obchodu na jinou osobu. Z uvedeného nelze dovozovat pronásledování z politických důvodů. Celá popsaná situace má spíše

soukromoprávní majetkový kontext, kdy žalobce podepsáním dokumentů přišel o obchod. Dále soud dodává, že z informací shromážděných žalovaným nijak nevyplývá, že by politická situace v Gruzii byla nějakým způsobem vyostřená tak, že by občané byli nuceni ke vstupu do konkrétní politické strany pod pohrůzkou násilí či věznění. Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení některé z forem mezinárodní ochrany, konkrétně azylu či doplňkové ochrany.

41. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
42. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

### V. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

### Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. září 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.  
samosoudce